

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570384448/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

delse og Lidelse med mig, forener *Taagen*, den vrede *Jupiter*,* og alle deres kiedende Haandlangere omsonst deres skadefroe Kræfter, for at styrte mig tilbage i den Apathie hvoraf hint uventede Møde reddede mig.

Pymont er overalt i disse sidste Dage blevet mere levende. De fleste Gæster ere ankomne; deres Antal forøges hver Time, og Alleen er allerede saa fuld, som Cavalleergangen i Rosenborgs Have paa en Confirmations-Søndag. De fremmede, hvis Ankomst især har glædet mig, ere Geheimeraad *Jacobi* fra Dyseldorf, den gamle Geheime-Justitsraad *Møser*, og hans Datter Frue von *Voigt*, en Pastor *Schmelder* fra Westphalen, Frue Generalinde von *Düring* fra Hadersleb, og den elskværdige Frue von *Zimmermann* fra Hannover. De ere alle høist underholdende, selskabelige, hver fra sin særegne Side elskværdige Personer. En vis Frøken Ø* fra *Meklenburg*, og en Frøken P*** fra *Hamburg* forskiønne ved deres Spadsering Alleen meer end alle Lindetrærne.

M** og jeg vige ikke fra hinandens Side. Om Morgenen Klokken fem søge vi allerede hinanden, spadsere sammen til Badetiden, spise som oftest ved samme Bord, og skilles gemeenlig om sildig om Aftenen. Ogsaa kalder man os de *Uadskillige*. Hvad der foruden alt andet forener os, er den Omstændighed, at ingen af os spiller, den ellers her meest herskende Tidsfordriv. Vor Cirkel er een og den samme; den eenes Bekiendskab bliver umiddelbar eller middelbar den andens.

Den Mangfoldighed, den Afvexling, og den Lethed i Omgang med interessante Mennesker, som en saadan Sammelplads frembyder, er upaatvivlelig dette Bads Hovedfortrin. Bekiendskabet allene med den elskværdige *Jacobi* var nok til at forsoner mig med alle dette Opholdsteds øvrige Ubehageligheder.

Forfatteren af *Allwills Papirer*, *Kunsthaven*, *Woldemar* og den lille uskatteerlige Bog: *Etwas, das Lessing gesagt hat*,** er en

* *Pymont* lader virkelig til at være iblandt de Steder, som *nebulæ malusque Jupiter* urget.

** Han har endnu foruden disse smaae men kiernefulde Værker skreven: *Biefe über Spinoza*, *David Hume*, oder über *Idealismus und Realismus*, *Vertheidigung gegen Mendelssohn* o. s. v.

rank, overmaade velskab, aasynskiøn, og i Væsen ubeskrivelig behagelig Mand. Hans store og gode Aand fremlyser umiskienkelig i ethvert Træk af hans Ansigt, som den, efter alt hvad jeg har hørt, fremskinner i hvert Træk af hans veigjørende Liv. Tanke og Følelse ere i hans lærerige og venlige Omgang, som i hans Skrifter, ægte viede til hinanden. Det er een af de fortrinligste Mænd jeg meest agter og elsker paa Jorden; og fra det Øieblik, jeg lærte at kiende hans Hierte, tæller min Hengivenhed og Beundring ikke syv Stierner af første Rang, der med lige Glands straaale i min Forestilling paa Menneskehedens Himmel. Med inderlig Glæde og Taknemmelighed erindrer jeg hver Spadseregang med denne Ædle, hver Underholdning, hvori han skænkede mig styrkende Sielenydelse og qvægende Trøst. Hans Omgang var mig saa overvættets behagelig, at jeg kun sparsom overlod mig til samme, af Frygt for at tabe for meget, ved dens Ophør. Jeg følte, at jeg i min daværende Forfatning ikke borde udsætte mig for et altfor smertefuldt Tab, og valgte med haardnakket Selvfornægtelse en vis Afstand fra et Lys, der i det Øieblik, samme blev mig uundværligt, maatte slukkes. Ogsaa tilbageholdt mig, ved mit Ophold i Pymont, en vis beskedent Stolthed fra alt for meget at nærme mig de Personer, der vandt min fortrinlige Agtelse. Bestandig at tage, uden at giengive det mindste, er mig utaaeligt; og hvad kunde jeg svage, dumme, haabløse Fremmede giengjælde i min nærværende Forfatning? Alt hvad der stod i min Magt var matte Blik og svage Haandtryk. Jeg undsaae mig over mig selv i alle Henseender for alle, der ikke kunde see mit Hierte, det eneste, som min Skiæbne ikke havde fordærvet.

Det lykkedes mig imidlertid lidt efter lidt i det fortreffelige Selskab, hvis Solglands og Varme daglig forøgedes omkring mig, at smelte den Is, som bandt min Levestrøm, og det varede ikke længe før den, trods al min Sygdom, Mangel paa Breve, og Mangel paa Udsigter, henflød i virkelig Munterhed. Et af de virksomste Midler til denne nye Stemning var en mig hidindtil aldeles fremmed Nydelse i Omgang med en yderst original, rig, vild, og udsvævende Engellænder. Herr J**, en naturlig Søn af den berømte eller rettere berygtede rige H** i London, opholdt sig her ved Badet, med et lille Reise-Stipendium af 20.000